

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Y. R.**, zastoupen JUDr. Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Blanická 25, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2006, č. j. OAM-362/VL-10-08-2006, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2007, č. j. 61 Az 44/2006 – 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 4. 2006, č. j. OAM-362/VL-10-08-2006. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

V dané věci stěžovatel v úvodu kasační stížnosti obecně konstatuje, že kasační stížnost podává, neboť v předcházejícím řízení shledal nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], dále dle jeho názoru skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise, a pro tuto vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V další části kasační stížnosti stěžovatel podrobně popisuje obsah rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu a teprve v jejím závěru jsou obsaženy dva stížní body. V prvním z nich stěžovatel v obecné rovině namítá, že krajský soud při rozhodování ve věci řádně nepřezkoumal důvody uváděné v žalobě a nevypořádal se s nimi. Stěžovatel krajskému soudu též vytyká, že rozhodoval bez nařízení jednání, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku není patrné, zda účastníci shodně navrhli projednání věci bez své účasti, souhlasili s takovým postupem, či zda se jednalo o jiný případ (§ 51 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany formou azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že kasační stížnost posoudil v souladu s právním názorem, který zaujal rozšířený senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, dle něhož *„líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‘obvyklých’ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či*

okolností jednoznačně odlišitelným popisem. ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. ... Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Citované závěry se týkají žalobních bodů, nicméně jsou bezprostředně použitelné i na stížní námitky. Ve světle tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud nemohl z důvodu pouze obecného vymezení prvního ze dvou zmíněných důvodů kasační stížnosti (krajský soud „řádně nepřezkoumal a nevypořádal se s důvody uváděnými v žalobě“) tento bod blíže přezkoumat. K takto formulované námitce zdejší soud též toliko v obecné rovině uvádí, že odůvodnění krajského soudu se jeví být dostatečné, přesvědčivé a srozumitelné. Již jen nad rámec výše uvedeného lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 – 90, dostupný na www.nssoud.cz, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, z nichž vyplývá, že byla-li žádost o udělení azylu (nyní mezinárodní ochrany) zamítnuta podle ustanovení § 16 zákona o azylu, vylučuje tato skutečnost posouzení důvodů dle § 12 téhož zákona.

Ke stěžovatelem namítanému pochybení krajského soudu týkajícího se projednání věci bez nařízení jednání Nejvyšší správní soud nejprve ověřil, že v řízení před krajským soudem nedošlo k hrubému procesnímu pochybení spočívajícímu v odepření možnosti na projednání věci u ústního jednání. Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že správní orgán krajskému soudu výslovně sdělil, že souhlasí se záměrem soudu projednat věc bez nařízení jednání (č. 1. 11 spisu). Stěžovateli byla v ruském jazyce zaslána výzva dle § 51 s. ř. s. k vyjádření, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, kterou si osobně převzal dne 5. 7. 2006 (č. 1. 15 spisu + doručenká na č. 1. 14 spisu). Na tuto výzvu však nereagoval, přestože byl v této výzvě poučen o tom, že v takovém případě se má za to, že souhlas s vyřízením věci bez jednání je udělen (51 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). Z uvedeného vyplývá, že krajský soud postupoval v souladu s dikcí § 51 s. ř. s., jestliže vydal dne 5. 12. 2007 rozhodnutí bez nařízení jednání. Je třeba též zohlednit, že stěžovatel ani v průběhu poměrně dlouhého časového období po marném uplynutí dvoutýdenní lhůty k vyjádření a před vydáním rozhodnutí (cca 1,5 roku) neprojevil svůj nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 – 50, publikovaný pod č. 975/2006 Sb. NSS). K nesouhlasu účastníka řízení s rozhodováním bez nařízení jednání se Nejvyšší správní soud vyslovil též

v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Azs 76/2005 – 77, publikovaném pod č. 859/2006 Sb. NSS, *a contrario* viz rozsudek téhož soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 – 59, publikovaný pod č. 482/2005 Sb. NSS. Stěžovatelem vznesenou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 – 50, publikovaném pod č. 641/2005 Sb. NSS.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu